

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 5 frt — kr.
Fél " . . . 2 frt 50 kr.
Negyed " . . . 1 frt 25 kr.
Tanítóknak egy évre 3 frt — kr.

Hirdetések

a legutányosabban számíthatnak.

BAJA

vegyes tartalmu hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztőség

hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
bajai Állami tanítóképzőben.

Az előfizetési pénzek és hirdetési díjak Nány Lajos könyvnyomdájába küldendők.

Előfizetési felhívás a

„BAJA”

című vegyes tartalmu hetilapra.

Előfizetési feltételek:

negyed évre . . . 1 frt 25 kr
fél " . . . 2 " 50 "
egész " . . . 5 " " "

Vidéki előfizetéseket legelőszörűben postautalvánnyal eszközölhetők.

A nagyerődemű közönség szives pártogását és anyagi támogatását kéri honfiai üdvözléttel

a „BAJA” kiadója.

Mi a fiasítás elzárulásának lényege, s miőlől származik?

Gyevai Béla adatai tanító és méhésztől; felvilágosítást a Baján tartott fiók-méhészetgyűlésen.

Valamint számtalan előny és sok haszon mutatható ki a méhészetből a méhészre; ugy, mint mindenben ebben is vannak egyeseknél el nem háritható kellemetlenségek, amelyek közé tartozik a zápkór vagy költésenyv (Faulbrut).

Éz oly veszedelmes baj a méh-állományra, miszerint egész telepek eshetnek annak áldozatául; de szerencse, hogy kellő elővigyázat mellett nálunk a legtrikább esetek közé tartozik.

TÁRCZA.

Egy sírnál . . .

Vonaglott a szívem, égette fájdalom
Mikor megláttalak kiterítve, holitan;
Bánatom sulyától törve, lerokadva
A magas egekre merész átkot szórtam.

Jöttök, mentek évek — mint futó fellegek —
Sirhatónak sokszor hulltak a levelek
S mind több lett a könytő, több a fájó panasz,
Néha már jól esett, hogy te nem hallod azt

Reménynek szárnyát letörte a való,
A sok csaltakozás megrabálá hitemet;
Hisz üdv és boldogság nem e földről való,
Itt csak elcselédni, keseregni lehet . . .

Már nem zúgolodom a magas ég ellen,
Jobb nekem odalenn, mint szenvedni velem,
Ugyis csak ott lehet megnyugodni alant,
A hol a szívre ránehéz a haat.

Gercsely Lóránd.

Névnapon.

(B. Za. Kisasszonyok)

Félve veszem fel a lantot
Nevenapján; van rá okom!
Oh, mert félek, hogy mit szíven
Érez szörül-szóra, hiszen
Éltelenen nem, — nem fogom.

Oh, pedig én úgy szeretném,
Ha azt a sok fényes mindent,
Melyekkel a szívem telve,
Ragogy szép dalra kelve,
Rákráhatnám onra szép szent.

Szeretném a boldogságot
Eldalolni, a mit ezrek
Áldott nevenapján; oh, mert

A zápkór vagy is költésenyv két alakban mutatkozik: egyik kevésbé veszedelmes, melyben csak a sejt fenekén összegörbödve fekvő porva hal el, sárgás kéreggő szárad össze, mi a sejtől könnyen eltávolítható. A költéslepek rossz szag alig vehető észre, — kivéve, ha több ilyenek szédörzsöltetvén, rohadt hushoz hasonló szagot terjesztenek. — Ezen neme a költésenyvnek nem veszedelmes, s ha nem túlságosan terjed el, magától elmarad.

A másik neme ezen betegségnek azonban igen veszedelmes; t. i. az, midőn már a befedett fiasítás hal el, s a sejtben barna nyúlós gennyel változik; a költés egyrésze, mint porva, nagyobb része, mint befedett báb vész el. A lépekről, s általában az egész lakból, a röplükát szagolva, sajátságos, igen kellemetlen bűz jó ki. A méhek nem képesek a rohadt, vagy beszáradt anyagot, mely nekik is undorító, kiűriteni. A még nem ragályos kaptár átfelén a telet, tavaszkor az első nemezedéknél igen kevés hibás költés vehető észre; idő multával a költés mindinkább hibásabb lesz, s nyár utolján, vagy őszre már igen kevés méh érheti el kifejlését.

A zápkór vagyis költésenyv gomba s pora által idézteik elő, mely az egész földön a levegőben van elterjedve, s oda tapad, a hol elegendő tápat nyer további terjedésére; mint a gomba általában

ott támad, hol rohadt fa stb. talál, mi az idő befolyása által tenyésztéséhez alkalmasabb tétetik.

A méhálca csak akkor képez a gombáknak alkalmas talajt a fejlesztésre, ha azok beteges állapotba hoztának; ez történhet, ha rossz mézet kénytelenek fogyasztani, de még jobban meghülés által, későbbben pedig átragadás által is.

Ebből az következik, hogy a méheket különösen tavasszal kiválólag kell őrizniük a meghűléstől, s azokat a legmelegebb takaróval lássuk el; vigyázzunk a speculativ etetésnél; a pergetőzést pedig korán röggel sohase kezdjük; továbbá: a szükséges etetésnél jó egészséges mézet használjunk.

Ha azonban a zápvész már ki van törve, ugy legajánlatosabb szer az egész költés és viasz építmény elszedése. A méh, rajállapotba hozassék s estenkint két adagokban salicizált mézzel etetendő, hogy a méhecskék, melyek gyomrában gombás képződés (Pilzsporen) van, és az etetés által az álcáknak által adják, ettől tisztuljanak.

Tény, hogy a zápvész, költésenyv ragályos, s ez által terjed. Nem régebben Dirizon szenvedett általa számos kaptárban érzékeny csapást. Állítása szerint egy tonna amcaicai mézet használt el tavaszi etetésül, melyhez bizonyosan ily betegségben szenvedett méhektől szedett méz is volt keverve. Ha a zápvészesség által megtámadott kaptároktól szedett mézet egészséges méheknek adjuk,

ezek költésére az nem lesz mindjárt öldököl, csak a kóranyag vitéik át a kaptárba, a költés azután folytonosan növekedő arányban romlik meg. A lak is, melyben ily méhek tartózkodtak, sokáig tartja meg ezen ragályt, s a holt költözött egészséges nép töle azonnal áttörökli.

Némely méhészkönyv ezen ragályos betegséget a méz- és lépépületekben rejő, bizonyos parányi microscop cs állatkáknak tulajdonítja, melyek a sejt és mézben tartózkodván, a táppal adtnak a költésportáknak, s halálukat idézik elő. — Különösnek látszik, hogy éppen csak a kukacokra névbe ártalmas; a kifejtelt méhekre semmi befolyása sincs. Oka ennek abban keresendő, hogy a kifejtelt méhek belsejervezete erősebb lévén, nem oly könnyen támadatnak meg; s naponként kirepülvén, mindig friss tápszert élvezhetnek, míg az álcák folytonosan a lépekől szedett mézből tápláltnak, mely már kóranyagot rejt magában; s ezért betegsögök mindinkább súlyosbodnak.

Az olasz-méhről állítják, hogy előbb kapja meg a zápvész betegséget, mint a miénk. Oka az lehet, hogy a királyné tulbőségű termékenységénél fogva a petéket túlságosan terjeszti, mely körülmény következtében a tavasszal bekövetkező szokott hidegség, közönségesen költés meghűlést von maga után, s a kas ily módon megmételeyeztetik.

Az ily módon, de általában a meg-

Lelekem nagyot, ma nagyot nyert:
Nem tépik vilárok, vészek.

Boldog, nagyon boldog vagyok;
Imádkozom: . . . Ez életben
Teljesüljön vágya, álma
Önmek öröm- s fényvel áldva,
S nagyon boldog legyen! . . .

Ha az alkony te fog szállni,
En körül majd haltnak neszek
Valami, majd sóg, zeng, suttog:
„Oh csak te légy áldott, — boldog!”
— Tudja meg, hogy lelkelem lesz ez! —
— Jász-Ladány —

Lajos Gyula.

Mindennapi történet.

— Rajz az életből. —

Irta: LAKOS GYULA.

Gyönyörű szép tavaszi délután volt. A tiszta kék ég tükörtengerén ragogyó nap mosolygva küldte be aranyos sugarait ott a város közepén álló két emeletes ház első emeletén lévő egyik ablakon át két piczi hófehér atlaszipőben nyugvó lábcskára, hogy körüljellek, — csökölgassák azokat. Az alatt az a bájos teremtes, a kié ezen lábcskák voltak, igéző otthonias pongyolában puha pamlagon hátradőlve beszél magához anélkül, hogy észre látszott volna venni, hogy hóváltást és domborzata kelt, szédítően szép képielt látni engedi a gombólyú válláról leusszott habingecské.

— Oh, de boldogok is vagyunk mi fiatal lények azokhoz a nagy lányokhoz képest, kik már husz-huszonöt tavaszt túlélték. Hisz nekünk még minden virág a szemünkbe mosolygó lányan, edesen; hisz minket még nevető szemű, mosolygó, üde

arcu, élénk kedélyű, csalódást nem ismerő fiatal szép kis teremteseknek neveznek. (Hogy bőkot magának! pedig már ő is tul volt a tizenkilencz éven.) . . . Oh, azok a nagy lányok, szégyények! . . . Mig mi uralkodunk szépségünk által, addig ők nem tehettek egyebet, minthogy irigykednek ránk, és én mégis úgy sajnálom őket! Szánalomra méltók is ők szégyények. Hát még azok a lények, a kik hasonkoruak velem, s a kiknek talán egygyel vagy kettővel kevesebb udvarlójuk van mint nekem, kegyes isten! mely irigykedve néztek rám! . . . Ah, de valaki közledek! — Gyorsan fölkapta habingecskéjét, összevonta hálókötösét és kézen volt.

Kopogtatás hallatszott az ajton.

— Szabad! — szólt a leány csengő hangon, mire belépett a feltartott ajton egy elegans öltözött szép fiatal ember.

— Van szerencsém, — szólt a fiatal ember megajtvaja magát a leány előtt.

— Isten hozott! — válaszolta a leány mosolygó ajkkal, élénk hangon.

— Szervusz aranyos Irmácskám!
— Szervusz kedves Gézám, foglalj helyet.

— Egyedül vagy gyöngyvirágom?

— Egyedül. A mama elment a nagynénihez, a ki sürgősen kérte magához.

— Igen, igen, most már tudok mindent; csak azt akartam megtudni, hogy egyedül vagy-e. . . Nem is kérdezem, ugy is tudom, megengeded, hogy közel hozzád, itt melletted foglaljak helyet a diványon. Így mi! . . . Nyujtsd hát ide kis kacsdódat, hadd árraszam el csöskjaimmal. . . De szőlj csak Irmám, miért húzódol most el tőlem? Jőjj közelebb borulj a koblemre, simogasd meg homlokomat rózsás ujjaidal ugy mint máskor. . . Irmám, mit jelentesz ez?

Miért fordított el rózsás arczod? . . . Te nem felelsz? . . . Avagy talán terhdre vagyok? . . . Akkor távozom; becössás meg, hogy hátrógattalak. Magamat ajánlom . . .

— Ha, ha, ha! — tört ki Irmából a kacszaj, a mint Géza elé futva őt feltartóztatta. — Jaj de bohó vagy te Géza, hogy gondolsz már olyant, hogy te nekem terhenre légy valaha, énnekem! mikor még a lelkeim is örül, ha csak egy percig is láthatlak. . . Jőjj foglalj helyet mellettem. Hogy nem vetted észre, hogy tréfa volt az egész, te kis bohó? Hisz alig bírtam a kacszajt visszatartani.

— Kedves mosolygó szép angyalom, — szólt Géza a mint leült Irma mellé, — ne neheztejl ama meggondolatlan szavamért, Ugy-e nem haragszol érte? —
— Már hogy haragudnál te bohó Géza, — szólt Irma kedvesen megveregetve a Géza halványpiros arczát.

— Vesz hát rám szép zsemied fényes világát, akkor elhiszem, hogy nem haragszol; azután mosolygój, ugy, a mint szóltál lágyan, edesen. Így, így! ez tesz engem boldoggá . . . Átöleltek, te nem mondasz ellent, nem, mert szeretsz. En is szeretlek szíveimből, lelkeimből, östhatatlan lánggal égő forró szerelmemmel! Simulj hozzád, szoris-magadhoz edes gombólyú karjiddal! Oh, ez nekem enybet, s idővt . . .! Hajtsd vállamra boldobarna fűrti fejcskédet. Így, így szívem boldogságra, lelkeim üdvösségre. És most beszélj nekem a szerelmemről, a szent, igaz, tiszta szerelmemről, a mi csak nekem lehet. Te halgatsz, oh, de ragogyó szép zsemied annál többet mondanak. Elmondják, hogy csak egyedül engem szeretsz, hogy éjjel-nappal én vagyok gondolatod. Oh, én is szeretlek téged, csak értelek, s ha te nem volnál elhervadnék, mint az a mely nem kap harmatot.

métejezett üres kasok is chlórrel fertőtlenítenek, mi akkép történik, hogy a chlór tálcázra tetetvén, arra kénsvá öntetik, s a kaptár belesje ezután jól elzáratik.

Ajánlatos továbbá az oly lakokat, melyekben kóros név volt, forró vízzel többszörösen kitisztítani, s sok időre eltenni, hogy ezek által a betegség áthurcoltassék az egészséges családokba is; de általában legtanácsosabb volna, különösen, ha csekély értékkel bírók a fertőzött lakok, azoknak megsemmisítése, mivel azokba minden fertőtleníteni daczára méhet tenni soha sem tanácsos.

Röviden esetelve, a fűt mondotakban tüntetem elő, — hála Istennek hazánkban, a legtrikábbán előforduló — zápor költésényv, német néven Faulbrut méhbetegségét. Elnézését kérek a tisztelt közgyűléstől, ha jó szándékú munkámmal a kellő czélt el nem értem*) t. i. a kis méh példájára poszményi mennyiségben óhajtván járulni a közös nagy munkához, mely minden méhész s méhbarát óhajtása, hogy hazánkban a méhészet terjesztve, megismerve és használva, viruló legyen.

A polgári házasságról szóló törvényjavaslat kidolgozásával foglalkozik most az igazságügyminiszterium. Legelsőbb így halja ezt egy bécsi lap budapesti levelezője. E törvényjavaslat megengedhetőnek fogja kimondani a keresztyégek s a zsidók közt polgári házasságot. Az összeházasulandók ünnepléyes nyilatkozatokat az alispán, illetőleg szolgabírák, rendezett tanácsú városokban pedig a polgármester előtt fogják letenni. E törvényjavaslat már a legközelebbi ülészkabban fog az országgyűlés elé terjeszteteni.

*) Szándékomból német volt.

Szeretlek téged jobban, mint szemem fényét; szeretlek forróan, szivem mindenével. Lelekemnek csak egy gondolata van: szeretni téged! — s tudva azt, hogy szerelmem viszonzására tal nálad, eme gondolatom lelem én fel üdvömet. De féltett kincsem ugye megengeded, hogy ajkaidnak, e szép piros kis ajkaidnak mézét megízleljem. Ah, a csók oly édes ajkaid! leheleted oly forró! piczi ajkad ugy éget! Irmám csak egy hangot rebeg, csak egy szóval mondjad: ily forrón szeretsz-e engem?

A leányka nem szolt egy szót sem, hanem kis szájának csókjával lezarta az ifju beszédes ajkát. Az ifju hallgatott és szivta, boldogan szivta a leányka ajkához tapadt ajkával ennek forró leheletét hosszan, igen hosszan. És ily helyzetben maradtak sokáig, némán, mintha lelkük kábult volna el a szenvedélyvel teli csóktól, vagy talán nem s kábult el, hanem a csók beszélt ajkukon.

Hallod, mily lázasan dobog szivem? — szolt az ifju, a mint vége volt a szenvedélyes hosszu csókának. — Te érted fog az dobogni a mig élek. Te érted fog, mert csak téged foglak szeretni. Oh, hisz te benned van összpontosítva minden örömem. De ugye, te is fogsz engem szeretni olthatlanul, szentül?

Igen, oh, igen, — sutogá Irma megszorítva az ifju kezét.

Oh, édes Irmám, hidd el, hogy eme szavaid hallatára is felelte boldog vagyok, de mégis boldogságom akkor lesz teljes, a midőn elmondhatom az egész világnak, hogy nemcsak gyöngéden szerető szivedet bírom, hanem isten és emberek előtt bírlak egészen, mert a szentgyehezben igaz mondtál igent esküdtél, hogy megosztasz velem örömet, bánatot, dicsőséget és gyálatot. Oh, akkor leszék én csak igazán boldog, ha nyíltan

Videki level.

Zombor, 1880. szept. hó 15-én.

Szent Mihály dicsőséges úr, kár, hogy csak a háziurak osztályrészeül esik, nekünk szegényeknek egyebet nem hagyva egy lonál, mely szent Mihály lovának nevezetik és teszi nekünk az utolsó szolgálatot, kilucrozva bennünket az árnyékvilágból. — Ha már szent Mihály a házi urak szentje, miért nem lehettem én is Mihály, hiszen apámnak négy fia volt, mégis egyet sem kereszteltetett e névre.

A mult év ilyen táján a zöldutczában laktam, most a zöldkert utcába hurcolkodtam, tehát zöldföldi zöldkertbe mentem, de csak szüntelen egy notát hallok, melyet azon híres és gyönyörű madarak, a házi urak fütynének, nem csoda, ha minden zöld, a mit látok, s irok.

Zomborban verébül is gyógyítják a betegeket; bizonyos hölyg unalmában betegnek képzelve magát, orvost hivatottól s minthogy a képzelődő a bevételtől igen irtózott, az orvos legzélszörűbbnek találta verébvélveló segiteni a dolgon, minek azon jó eredménye lett, hogy dámnak igrámatlanul kicéhevén a veréb velőn harmadnapra már semmi baja sem volt.

Az iskolai év bekövetkeztével a kosztos vadászát is nagyban megindult, s majd minden harmadik kapun ajánlkoznak „jó há z bó li“ ifjak fölfogadására. Talán csak nem kívánják az illetők, hogy a vidkéről érkező apák a házat is fölkössék a bakra, hogy a kosztos vadások szemmel lássák a „jó házat“, melyre már csak azért is kellene új kaput csináltatni, hogy azt némely előítéletes bornyú egész kényelemmel megbámulhassa!

A megye székvárosának ki leendő követe? az még nagy kérdés, mert bizonyos urak egy nagy férfitől azt mondják, hogy nem a mi vármegyénkbeli való? épen ad botam kosztos vadász: „jó házból való!“ Ismét kérjük: hát homlokára süssük minden embernek, hogy

enyimnek mondhatlak álmaim tündére. Oh, ha tudnád, hánször látlak én téged álmaimban! és hogy hánször vagy eszemben, hogy ha ébren vagyok, te a világ leggyönyörűbb teremtménye! A te reád való gondolat hánször önt belém, a csüggedőbe, erőt, ha a küzelemben már-már majd elbukok. A te neveddel ajkamon küzdök tovább és fogok is küzdeni, míg egy idegszálam fog érezni, és szivem dobogni; szivem, a melyből minden multat kidobtam, örömeit sem hagyván meg te érted! szivem, a melybe csak a te arczod van bevésve, — kitorúthetetlen, érted?

— Értem Gézám, értem. Én is szeretlek téged mindennel, ugy, hogyha örökké tartó volna is életed, ha örökké oléó karjaim között tartanád is csókjaimmal, szivem minden szerelvével elhalmozva téged, még sem volnék képes kimutatni irántad való tiszta, szent szerelmét érted égő szivemnek.

— Oh, áldjon meg az ég forró szerelmedért — szolt Géza ismét keblére vonva Irmát s megcsókóla ennek derült, tiszta homlokát. — De ugye édesem megengeded, hogy most már távozzam?

— Mit beszélsz?!
— El akarok távozni édes.
— De miért?
— Mert el kell távozzom. A legörömebb maradáék, ha tehetném.

— Maradj még kedves Gézám.
— Engedelj meg anyalom, nem tehetem.
— De ha nagyon kérélek! legalább még egy negyedóráig.

— Bocssám meg édes, nem maradhatok.
— Miért?
— A fűi köteleesség kését távozásra: szegény édes anyám ágyban fekvő beteg, megígértem neki, hogy ez időtáiban minden bizonynyal hazra megyek.

— Szegény . . . Akkor egy szavam

ide meg ide való? Hát mikor a külföld rongyait magatokra vettétek, volt-e ezekben kérdezni a boltostól: hát ezt ide való?

Hálátlan bogarak vagyunk!

Apróbb újdonságok: Az egyetlen egy klarinét-csináló bukkott meg e napokban — ez aztán maga volt a leg-szerencsétlenebb klarinétos.

Pacséron száz ugorka egy garas. Zomborban egy ugorka két garas.

Hidég kezd lenni, s még sem akad denuncians pénzügyi tisztviselő, kinek kedve volna befűteni.

R—y

Különfelek.

— Tisztelgés a királynál. Ő felsége a királyhoz Pécssett tartózkodása alkalmával 6 tagu tisztelgő küldöttség megy városunkból, mely a megyei küldöttséghez csatlakozik A küldöttség tagjai: Dr. Hauser Mór polgármester, jót. Berényi Dániel esp. pléb. Szutrély Lipót, Dr. Ivánovits Pál, Szohner Antal és Milassin Zsigmond urak.

— A vasut ügy, melyet f. hó 12-én tárgyalt le a közüg. bizottság, a valósulások közeledek, habér nem is az óhajtott szabadtak, hanem a kezelői irányban lesz — a kormány javaslata tolytán — kériptve. 50,000 trtot szavazott meg a város e czérra hosszú polemia után.

— Vége valahára világitás kapunk utcáinkra, s mi fő, az előbbi évekhez képest nagyobb. Bizony el is kell a nagyobb világitás, mert az azelőtti lámpák az igényeknek csak annyiban feleltek meg, a mennyiben biztosították a közönséget a lámpakarókba való ütközéstől, s hogy elmondhattuk azt, miszerint világitanak — egyebet semmit sem.

— Baja városa és az új mérték. 1876. óta a méter mérték törvényesen be van hozva az egész országban, de nem azért törvény, hogy meg is tartassék. Baja városa hatósága a régi bécsi ül szerint árteljesté a faszükséglest s ezen régi ül szerint osztja ki az egyes futendő helyiségeknek.

sines marasztalásodra; távozhatol. Mikor látjuk ismét egymást?

— Rendelkezzél velem, parancsodat várom.

— Én nem parancsolok, hanem kérélek, légy itt holnap ugyanezen időtáiban.

— Legyen meg a te szent akaratod; feltekte fogok örvendeni a szerencsésnek. Addig is — megcsókóla Irma kezét, — az ég anygai örökjének feleltet picikém. Servus!

— Servus Gézám, a szivlántásig!

— Holnap ilyenkor!

— Igen, holnap ilyenkor.

* * *

— Jaj, hála istennek! — sóhajtott Géza megkönnyebűlten, a mint behuzta maga után az ajtót. — Csakhogy megszabadultam tőle kellemes szórakozásom után; bizony, még ha a az jó gondolatom nem támad, hogy anyám beteg, — pedig hát dehogyan beteg! — itt tartóztatott volna még tudja meddig, akkor pedig jaj lett volna nekem! . . . No de így épen a meghatározott időre érek az én imádottamhoz, anygai szép Laurámhoz.

* * *

— Ah, már csak egy negyed óram van! — kiáltá Irma, amint egyedül maradt. — Julcsa! Julcsa te! Hozd elő a pudert, a festéket, a chignont! — Hát a czopfom és a vállfüzöl hol van? Keress meg gyorsan! — Teremtő szent Isten! elkésem a légytöröl; mit fog gondolni felelem az én drága Andorom?!

— A „Képes Családi Lapok“ 50-ik száma igen változatos tartalommal jelent meg. Egy füzet ára 30 kr. Ajánljuk t. olvasóink szives figyelmükbe.

— Nagj jég és eső volt mult csütörtökön, szeptember hó 16-án. A közbe dió nagyságú és busogány alakú jégdarabok megkönyítették a szűretelő munkáját s dolgot adtak az üvegeseknek.

— Vesszét eb járt városunkban vasárnap, s a gyász-ünnepben egy fut meg is mart. Az ebet nyomban agyonlűték.

— A „bajai iparos ifjuság önképző és betegsegélyező-egylete“ e hó 11-én „mükedvelő-előadás“-sal egybekapcsolt táncmulalmat rendezett, melynek „tisztázó jövedelme“ mint a meghívóól értesűljünk, beteg iparos segédek ápolatására és segélyeztetésére lett volna a fordítandó (ha ugyan „tisztázó jövedelem“ lett volna) de az úres terem, ugy a még őrsebb „cassa“ a „jövedelem“ antihesisa, a felemelés „deficitöl“ visszhangzottak. Az iparos osztály demonstratív elmaradása oly alkalommal, midőn sorsosaik segélyezése a czél, mely az eskütől indokolja, nolens volens azon tervet értele bennünk, rendező egytelnek egy jó tanácsal szolgálói anyiban, hogy a deficitöl akként rendelkezék, mint az egyszeri e z i g á n y, ki végreledéletét ilyen formán mondta tollha, hogy: „A kit iv elűt elvesztet esköm, há vissza kerül, legyen á Márcsi fiámé, há nem kerül meg, ákkor . . . ákkor hágyom ázs ecclesiának“, csak azon elterésel, hogy deficitöl „stipendium“ címén hágományozza a részvetlen „mester“ uraknak, kik mint minden alkalommal, ugy ezuttal is félremagyarázhatatlanul behozonyították, mennyire felszök szivükön a szögny, betegsége következtében keresetöl vesztett, erőből, ruhából és pénzből kifogyott segéd sora, s mily mulasztatlan hazafüi kötelességüknek tekintik az iparos fiatalág szellemi fejlődéséhez, és ezáltal közvetlen honi rajongul felvirágzásához, ha többel is nem, de legalább „egy pár hatossal“ áldozni.

Áttérvén a műsorozat kiviteléhez, egyhűtő körümenyül vére az előadók jó szándékát, a sikert egy „előjeggyessel“ classifikáljuk. — Az előadott énekdarabok közül a „Honfi induló“ tetszésben részesült és megújrátóztatol, ámbár sem ez, sem az ezt megelőző két dal előadása nem volt correet, a mennyiben, legkivűl „Az égi“ című dal, „forte“ és „fortissimo“ énekeltek, a „piáno“ valamin a „crescendók“ teljes mellözéseivel, mi által természetes zenei szépségük sokat vesztett. Az előadott „Vélelen“ című egy felvonásos ugyancsak véletlenül volt felismerés, a szereplők közül csak is Wilhelm (Szbecsák) érdemel említést, a többiek hol szufogyt kiabálva, hol háttal fordulva a nagyérdemű közönség felé, oly halkan szavattak, hogy legközelebből sem voltak érthetők. — Szindarab és szavalt semmikép sem elégítette ki a legeszerényebb igényeket. Ede alkalommal fiatal iparosnik figyelmébe ajánljuk, hogy szindarab előadásához okvetlen rendező is szükséges, getük, és csak is annak helyes vezetése mellett lesz elérve a tulajdonképeni czél „önművelődés és mulatás“.

Vasrővő.

— Szentesen a jövő évre összedűlt költségetes szerint a város bevétele 55,535 frt. 2 krtban, a kiadás 143,939 frt. 4 krtban lett előirányozva. E szerint kirovódás után 95,404 frt. 40 kr. lesz fedezendő, mely összeg 61 kros p ó t a d ó kirovást igényel.

— Az ezermester. Egy amerikai lapban a következő hirdetés olvasható: Roger Giles, seborvos, sekrestyés stb. Romfordban (Essex) tisztelettel adja hölygek és urak tudtára, hogy fogat vág és tyukszetet huz legolcsóbb áronak, darabját egy pennyvel. Árul pálinkát, gépészolajot s étválya hölygek körmeinek egész éven át való rendbentartásáért. F. tálat hölygket és urakat az irás me-

